

(stand firm = suom. seiso lujana)

**"Mutta se,
joka kestää loppuun asti,
pelastuu."**

Matt. 10:16-22

Jeesus sanoi opetuslapsille:

"Minä lähetän teidät kuin lampaat susien keskelle. Olkaa siis viisaita kuin käärmeet ja viattomia kuin kyyhkyset.

Pitäkää varanne, sillä ihmiset vievät teidät oikeuden eteen ja ruoskivat teitä synagogissaan. Maaherrojen ja kuninkaidenkin eteen teitä tullaan viemään minun takiani, todistukseksi heille ja kansoille. Mutta kun teidät luovutetaan viranomaisten käsiin, älkää olko huolissanne siitä, miten tai mitä puhuisitte, sillä teille annetaan tuona hetkenä sanat, jotka teidän tulee puhua. Te ette puhu itse, teissä puhuu Isänne Henki.

Veli antaa veljensä surmattavaksi, isä lapsensa, ja lapset nousevat vanhempiaan vastaan ja tuottavat heille kuoleman. Kaikki tulevat vihaamaan teitä minun nimeni tähden, mutta se, joka kestää loppuun asti, pelastuu."

Ihmistä on määritelty esimerkiksi seuraavasti: ihminen on viisas, ihminen on uskonnollinen ja ihminen on leikkisä. Tätä määrittelyä voisi jokainen jatkaa keksimällä lisää adjektiiveja. Minulle tulee tänään mieleen erityisesti yksi: kärsimätön ihminen.

Nykyihminen on kärsimätön. Se näkyy ympärillämme, se näkyy omassa itsessämme. Olemme varmasti luonnostamme kärsimättömiä, mutta nykyinen kiire-yhteiskunta korostaa tätä piirrettä entisestään. Kaiken pitäisi tapahtua mahdollisimman nopeasti. Autot, lentokoneet tietokoneet ja televisiot mahdollistavat ihmisten ja tietojen siirtymisen ykskaks' paikasta paikkaan. Kännykällä kuulumisia voi vaihtaa lähestulkoon missä vain, eikä kenenkään tarvitse kävellä kilometritolkulla lähimpään puhelimeen kuten ennen vanhaan. Ajat ovat totta tosiaan muuttuneet sellaisiksi, jossa elämänrytmiä lasketaan minuuteissa, ei enää pelkästään päivissä, viikoissa tai kuukausissa. Monissa asioissa nopeasta rytmistä on toki paljon hyötyä, mutta sen ikävänä jälkiseurauksena on kaikkialle kasvanut kiire. Aivan kuin joka suunnalla laulettaisiin läpi vuoden Tonttuparaati-joululaulua: "Kiire jo on, kiire jo on...!"

Tiedämme, että myös joulunaikana kärsimättömyys näkyy. Rauhoittuminen on vaikeaa ja se kestää ainoastaan hetken. Huomenna 3. joulupäivänä kaupat ovat jo täydellä tohinalla auki, ja alennusmyynnit valtaavat alaa. Joulun näyttäisi loppuvan yhtä pikaisesti kuin se alkanut. Harva syventyy enää joulunsanomaan loppiaisena, vaikka se on itse asiassa vanhempi juhla kuin joulun. Arki koittaa ja kristinuskon perussanoma *"Jumala on antanut meille iankaikkisen elämän, ja tämä elämä on hänen Pojassaan"* (1. Joh. 5:11) häipyä monelle kauaksi takavasemmalle.

Päivän evankeliumissa Jeesus sanoo: *"mutta se, joka kestää loppuun asti, pelastuu."*

Tässä meille nykyihmisille vakavaa sanaa. Usko ei saa olla kärsimätöntä ja hetkellistä. Sen pitää kestää. Usko ei saa koskaan arkistua siten, että se laitettaisiin syrjään silmistä pois. Se ei saa laantua, vaikka kohtaisimme vastusta tai muita koettelemuksia. Usko on mukanamme joka ikisessä elinpäivässämme. Kasvamme uskossa ja otamme Jeesuksen elämänohjeet tosissamme. Emme vastaa pahaan pahalla, vaan käytämme tervettä järkeä *"olkaa viisaita kuin käärmeet"* ja pyrimme olemaan rehellisiä kaikissa toimissamme *"olkaa viattomia kuin kyyhkyset"*. Kristityn elämää ei saisi hallita liiallinen murehtiminen – ei edes tiukassa paikassa – vaan päällimmäisenä tulisi olla vakaa luottamus Jumalaan: *"älkää olko huolissanne siitä, miten tai mitä puhuisitte, sillä teille annetaan tuona hetkenä sanat, jotka teidän tulee puhua. Te ette puhu itse, teissä puhuu Isänne Henki."* Se, että Jumala lupaa olla kanssamme kaikki päivät maailman loppuun asti, on kristitylle kallis aarre. Sen avulla onnistuu kestämaan tuimimmatkin elämänmyrskyt ja purevat pakkaset. Herra sanoo: *"Minä en sinua jätä, en koskaan sinua hylkää"* (Hepr. 13:5).

Jeesus sanoo: *”Minä lähetän teidät kuin lampaat susien keskelle.”*

Lähtökohtana kristillisessä elämässä on se, että meidät on lähetetty lampaiksi susien keskelle. Vaara on alituisen läsnä. Pitää olla valveillaan ja varuillaan. Vaikka aikamme sudet eivät suoranaisesti uhkaa henkeämme täällä Suomessa, eikä meitä raahata maaherrojen ja kuninkaiden eteen, niin näkymätön vaara uhkaa alati. Jeesus sanoo: *”Älkää siis pelätkö ihmisiä... Älkää pelätkö niitä, jotka tappavat ruumiin mutta eivät kykene tappamaan sielua. Pelätkää sen sijaan häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin”* (Mt. 10:26, 28). Maailma, Sielunvihollinen ja oma syntisyytemme tekevät kaikkensa erottaakseen meidät Jumalan rakkaudesta. Susien lailla uskoamme vaanitaan ja se yritetään varastaa. Kun Jumalasta ei puhuta, sekin on susien juonia. Meitä yritetään silloin estää kuulumasta Jumalan lammaslauaan ja löytämästä hänen luokseen. Ruokaamme, Jumalan sanaa, yritetään polkea ja piilottaa. Taivasnäkyämme yritetään peittää. Iankaikkisesta elämästä ei puhuta useinkaan, eikä suoraan kerrota sitä, mikä portti taivaaseen vie. Jeesus sanoo: *”Totisesti, totisesti: minä olen lampaiden portti... Se, joka tulee sisään minun kauttani, pelastuu”* (Joh 10:7,9).

Tätä kehitystä, jossa kristillistä uskoa yritetään estää kaikin tavoin, vastustamme viimeiseen asti. Tahdomme olla Jumalalle yhtä uskollisia kuin Stefanos ja muut marttyyrit. Tahdomme taistella sen puolesta, että tulevat sukupolvemme saisivat vielä vapaasti kuulla evankeliumia. Rukoilemme Jumalan johdatusta. Vetoamme kiireettömyyteen ja Jumalan edessä pysähtymisen puolesta. Tahdomme kärsivällisesti kestää loppuun asti ja uskoa, että siinä on pysyvä siunauksemme ja iankaikkinen autuutemme: *”mutta se, joka kestää loppuun asti, pelastuu.”*